

Слънчо.

Слънчо е голѣмъ, много по-голѣмъ отъ цѣлата земя, много красивъ и уменъ. Дрехитѣ му сж отъ злато, чисто злато, и свѣтятъ отъ далече, отъ много далече.

Той обича хората, всички хора еднакво обича. затова ги и топли отъ сутринъ до вечеръ. Но той обича и цвѣ-

тенцата, и агънцата, и бубулечкитѣ, и птиченцата, и житното зърно, зарито въ земята. Обича и пжпчицитѣ на розата и малкитѣ голи зайчета въ гората.

Седи Слънчо надъ облака, гледа отъ високо презъ огненочервенитѣ си очила земята и си мисли:

„Ще ида да видя отъ близо какъ живѣятъ хората“.

Намисли и го направи. Единъ студень мраченъ день напусна небето. Метна се на своя крилатъ бѣлъ конъ и бързо, като вихрушка полетѣ надолу къмъ

земята. Спрѣ накрай града, огледа се, за да не го забележи никой, съблѣче тънкитѣ си златни дрехи и надѣна други, съвсемъ окжсани и широки. Тръгна следъ това, накуцвайки отъ врата на врата да проси.

— Подарете, — казваше той тихичко, като се пре-

